

χιονᾶτος Λεξ. Δημητρ. || Αἰνιγμ. Ἀνοιγοκλείνει ὁ μαλλιαρὸς καὶ βγαίνει ὁ ἀσπροχιονᾶτος (τὸ τουλούμι μὲ τὸ τυρὶ) Κύπρ.

Ἄσμ.

Ἄμ' ἄλλαξε τὰ ροῦχα σου καὶ βάλ' ἀσπροχιονᾶτα Χίος.

ἀσπροχιονίζω ἀμάρτ. ἀσπροσονίζω Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρόχιονος.

Πλύνων τι καθιστῶ αὐτὸ λευκὸν ὡς ἡ χιών.

ἀσπροχιονιστὸς ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπροσονιστὸς Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπροχιονίζω.

Ὁ διὰ πλύσεως γενόμενος λευκὸς ὡς ἡ χιών.

ἀσπρόχιονος ἐπίθ. Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χιόνι.

Λευκὸς ὡς ἡ χιών: Ἄσμ.

Μηλορροοῦσα λυερὴ καὶ ἀσπρόχιονη κορτέο-σα (μηλορροοῦσα=μηλορροδοῦσα, ροδοκόκκινη).

ἀσπροχιώτης ὁ, ἀμάρτ. ἀσπρονουχιώτης Σαμοθρ. Οὐδ. ἀσπροχιώτικο Νάξ. (Κορων. Μέλαν. Σκαδ. Φιλότ.)

— Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. ἀσπροχιώτικο Μύκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ ἐθνικοῦ ὄν. Χιώτης.

Εἶδος λευκῆς σταφυλῆς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπροούδα.

ἀσπρόχοιρος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀσπρόδοιρος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χοῖρος.

Χοῖρος μὲ λευκάζον τρίχωμα.

ἀσπρόχολος ἐπίθ. Σίφν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χολή.

Ὁ ἔχων οἶονεῖ λευκὴν χολήν, ὁ ἄκακος καὶ μὴ ὀργιζόμενος. Ἀντίθ. πικρόχολος.

ἀσπρόχορτο τό, Ἡπ. Πελοπ. (Κορινθ. Μεσσ.) Σίκιν. — ΠΓεννάδ. 155 — Λεξ. Βλαστ. 459 Δημητρ. ἀσπρόχορτου Θεσσ. (Καρδίτσα.) ἀσπροχόρτι Κέως Κύθν. Πελοπ. (Γορτυν.) ἀσπρόχορτους ὁ, Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χόρτο.

Τὸ φυτὸν ἀνδροπώγων ὁ λάσιος (andropogon pubescens ἢ hirtum) τοῦ γένους ἀνδροπώγωνος (andropogon) τῆς τάξεως τῶν ἀγρωστωδῶν (gramineae). Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ἡπ. Κέως Πελοπ. (Γορτυν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) [**]

ἀσπροχρούσαφο τό, ἀμάρτ. ἀσπροχρούσαφον Κάρπ. ἀσπροχρούσαφο Κάρπ. Τήλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χρυσάφι.

Σύρμα ἀργυροῦν ἢ ἀπὸ λευκὸν μέταλλον χρησιμοποιούμενον διὰ κεντήματα καὶ ὑφάσματα ἐνθ' ἂν: Ἄσμ.

Σύρμα μετὰ ξιν ἥβαλα, σύρμα μαργαριτάρι

καὶ σύρμα τ' ἀσπροχρούσαφον ἤμπλεξα τὸ ἁτάνι

(ἁτάνι=γαῖτάνι) Κάρπ.

Καὶ κλῶνο τ' ἀσπροχρούσαφο κ' ὕφαινα τὸ μαντήλι αὐτόθ.

ἀσπροχρυσῇ ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χρυσῇ, δι' ὃ ἰδ. χρυσός.

Ἀσθενεῖα τις καθ' ἣν ὁ πάσχων ἔχει διαλείποντας πυρετούς.

ἀσπρόχρυσος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπρόχρυσες Σκῦρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ χρυσός. Διὰ τὴν κατάλ. -εσ ἀντί -ος πβ. ΒΦάβην Τεσσαρακονταετ. ΚΚόντου (1909) 244.

Λευκὸς καὶ χρυσοῦς: Καπ'χᾶς μ' ἀσπρόχρυσας ποῦδερρο (ποδόγυρο).

ἀσπρόχωμα τό, κοιν. ἀσπρόχουμα βόρ. ιδιῶμ. καὶ Πελοπ. (Καλάβρυτ.) ἀσπρόχουμα Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) ἀσπρόχ'μα Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. χῶμα.

1) Ἀσπρογῆ